

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoј mócny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrny
Přez spar měrny
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Budyšin

2. meje 1926

Bauzen

Čižko a nakład Šmolerjez knižicizkownje a knižarnje šap. družst. i wobm. ruł. w Budyšinje.
Wutħadźa łóđu łobotu a płaczi běrtlěnje 78 łotych pjenjełow.

Cantate.

Evangeliski džen w Budyšinje.

Tak praji našy Šbóžnik: „Ja snaju kwoje wowžn a wone mje snaja“. Jana 10, 14.

„Dženka, Cantate, do Budyšina!“ tak dyrbi hečko rěčac sa kóžděho kwerneho evangeliskeho kšesćizjana. Čěhodla? Našha krajna zyrkej ma dženka čěžke stejnišćzo, ma wjazn njepšćeczelow hač přiedn hdy. Tež zyrkej dyrbi kěžbowac na snamjenja teho čaža; šćtóz čže dženka w šjawnym žiwjenju něšto dozpeč a wuspěchowac, njekmě jako jenotliwy kam stac, ale dyrbi so i jenak smyhlenymi i kылnemu swjaštej šhromadzić a organizowac a i nimi w nahladnej liczbje šjawnje wustupowac. Tole čže dženka w měšće swjašt ludozyrkwinskih lajkow čžinic. Serdže so tu wjele zyrkwinskih smyhlenych evangeliskich i zylje Sakkeje. Tež Sserbja dyrbja pschi tym bohacze jastupjeni być! Njeh so tohodla kóždy, kotremuž so někał hodži, kiž kwoju zyrkej lubuje a so i njej kweru džerži, dženka Cantate, kóbu wobdžěluje na tutym šjědže do Budyšina (Domfahrt)! — Zowle njeje rosčžela mjes Němzami a Sserbami; čžujem so wšćitzy jenak jako džěczi a kóbuštawny kwojeje droheje evangelisko-luthersteje krajneje zyrkwe; wusnawamy so wšćitzy jenak i tčezim artiklom kwojeho wěrnwusnacza: „wěrimy jednu kwjatu kšesćizjansku zyrkej, šhromadžišnu tnyh kwjatnyh.“ Haj, njejkú pschězo runje Sserbjo wožebitu lubosć i kwojej zyrkwi wopokasali a so i njej kweru džerželi? Njeběšče to jich wožebita pnyha a čžesć? Wobužel kšćimy a widžimy dženka, kamo i dobrnyh kšćiskich

wožadow, tak so ludžo, kiž so pschi tym kami hišćže sa dobrnyh Sserbow maja, bóle a bóle wot zyrkwe wotkaluja, haj pschěčimo njej a duchownym (kiž so kweru sa kwój lud prózuja) kóbu šćčuwaja a šćkaraja. Běšče to přiedn hdy dobre stare kšćiske waschne našich wótzow? Čžemy njepokoynemu, njewěrijazemu kweru našeho čža to wjele čžinic, so nam ničzo wjazn kwjate a čžesćedostojne njeje? „Budžče šćóšbi a wachucze, pschetož wasch pschěčiwnik, tón čžert,“ — tež mjes nami dženka — „kħodži wołó jako rujazn law a pnyta, kħož by póžrjel.“ (1. list Pětra 5, 8.). Tajkeho njemóžemy sa šprawneho Sserba póšnac, kiž jadneje wěrn wjazn nima a kwoju zyrkej wjazn njekšćituje a njelubuje. Wostanmy jedne šćadło! Sserbskim wožadam hrošny wulki šćach, so bórny wjazn došč kšćiskich duchownych njebudže; šćto potom? Požnylmy tehodla kwoje mozy, kiž hišćže kweru sa naž džěłaju! Wustupmy a wusnajmy so tak tež šjawnje dženka sa kwoju zyrkej we wšćej lubosći! Jenoz takle móžemy nowe mlode mozy šbudžic. Bóh lubny Knjes pak pomhaj, so by tež psches šhromadžišny tuteho šjěda nowa móz, nowa lubosć, nowa kweruosć wutħadźala sa jenotliweho, sa našy zylny lud a našu evangelisku zyrkej!

„Ja snaju kwoje wowžn,“ praji našy Knjes. To je wulke kłowo a tšchtowaze kłowo! Kał mało snaja so ludžo mjes kóbu! Kał wopak budži so husto wo kóbučłowjeku. Haj, najbližšchi pschikwójbni so husto tak mało snaja! Kajki nan, kałka macz snaje woprawdže najkħubšče smyhlenje a šćčucze kwojeho džěcza? Husto kħodža čžak žiwjenja jedny pschi druhim, kaž zylny nimo so. Pola druhich móžemy drje jich swontowne šćutki wobkěžbowac, jich šćdžerženje a wasch-

nje widzieć, ale jich wutrobu tola njesnajemy; a wutroba je tola ta rola, i kotrejeż wschitke słowa a skutki są płodny wzrostu. Jenoż naszych Słóžnik, są Bóh tón Knjes, njehlada na to, shtož je psched woczomaj, ale snaje też naszą wutrobu. Tohodla wón wo nikim wopak nježudži, nikomu njeprawdu nječini, ale wón je sam prawdość a jeho pucze i nami ku kwjate w dobrych a słych czaŕach, hacžrunjež my žlepi cžlowjeŕojo to huŕto njepoŕnawamy.

Jeho wozny žmy my. Wschitzy, kiž žmy kščenj, kšuchamy do jeho ŕadka; haj jeho paŕtyŕŕe woczko hlada hiŕŕe dale. Tež cži, kiž ŕo hiŕŕe psched pschibóžŕimi kwjeczatami poklatuja, kšuchaja i njemu, hdyž też to hiŕŕe njejedža. Kaž Bože kšonczko wschēm kwēczi, dobrym a słym, tak je wón kwoju drohu krej na kšihu sa wschēm pschelať. — A wón snaje Tebe a mje. To je hubjenny paŕtyŕ, kiž kwojemu ŕadku hič dawa, hdyž chze, so by żadneje próžy i nim njeměť, njech ŕo wozny wobjedža a kónž woŕmu abo niž. Prawny paŕtyŕ snaje kwoje wozny a wě, shtož je sa nje dobre, hdy ma je hnacž a hdy wotehnacž, so njebychu shtodu brať. Tak Khrystuŕ naš snaje. Wón wě, shtož nam howi. Tehodla dawa jednemu cžeŕe, druhemu loŕke dny. Pschego žmy pod jeho woczomaj a wot njeŕo wobkedybowani. A są ŕadko wobarnowane wěmy, tak dołho hacž je paŕtyŕ w bliŕŕoŕczi a są kbi tak dołho żadny paduch ani wjeť na ŕadko njeswěri, runje tak žmy połnje wukhowani, hdyž ŕo wot Khrystuŕa njedželimy. To móžeja ŕo wodny walecž abo horny kšasč, — jeno so mamy Khrystuŕa, — móžemy pschi tym wschēm tak měrnje spacz, są hdyž w kwojim domje ležimy a wicher do domu ŕtorť. —

„A wone mje snaju,“ tak pschistaji naszych Knjes. So bychmy wschitžy mjes tymi byli, kiž jeho snaja! Tón kiž wscho i jeho žiwjenja wě, kiž wschē jeho słowa i słowy snaje, so mohť je bjes saŕtorčjenja spěwacz, tón jeho i tym hiŕŕe dawno njesnaje. Ale shtož dha? Hdyž je ŕo wozna sabkudžila a paŕtyŕ dže sa nje a ju wohlada a ju woła a něť wona jeho kšyŕŕi a ŕo wotwoła a wjeŕela i njemu a potom sa nim bēži, njech też wón kšwata abo po kamjeŕtnym puczju ŕupa, je wěŕe: Ta paŕtyŕja snaje! Tehodla tón Khrystuŕa snaje, kiž ŕo, hdyž tón Knjes woła, też wotwoła, kiž rjeŕnje: Tu žym ja, sa Tobu póndu, a kiž potom też sa nim dže a po jeho kšowach a pschikladže cžini, njech też tajki pucz runje loŕki njeje. Snajemy jeho my tak? Snajemy jeho Ty tak?

W našich cžaŕu ku wschelažy kwojeŕo dobreŕo paŕtyŕja woteŕnali. Ludož ku žimi, jako bychu to kšowo Khrystuŕowe ženje njeŕkšcheli, jako żadneje žyrťwje byťo njeby, jako też hódno njeby byťo, ŕo sa duŕchu ŕtaracz, so by na měŕtno wěczneho ŕboža pschikšla. Wot žyťeje kšchescžianŕŕeje wěrn, wot wschēm 3 artiklow jim ničō w pomjattku woŕtaťo njeje, hacž „draŕta a cžrije, jěŕcž a picže, dom a dwór, rola a ŕkót“ a wot kwjateŕo wótzenaŕŕa jenož jedna próŕtwa, ta shtwórtat: „Nasch wschēdny kšlěb daj nam dženka!“ Wschō druge žu sabyli. Niž tak, lubi bratŕja a lube kótrny: Chžemy ŕo próžowacz, so bychmy teŕo dobreŕo paŕtyŕja snali, kiž naš snaje, a jeho też psched ludžimi wuŕnawali. Potom budže naš też psched durjemi wěczneho žiwjenja snacz a i nami cžinič po tym kšowje: „Shtož mje pónaje psched ludžimi, teŕo chžu też ja pónacz psched kwojim wótžom w njebyekach.“ R.

Němŕta mŕŕa.

Njedželu Cantate a dozŕla lěťka ŕpomnimy woŕebje na jene i tny sa našu ewangelŕŕo-lutherŕku žyrťeŕ wažnych sa-woŕtajenŕtwow našeŕo reŕormatora Luthera, na jeho tak

Bój a pokoj wěŕjazyh.*)

Słóž: Nam twjerdy hród je naš Bóh sam 2c.

Dženŕ, ewangelŕžy kšchescženjo,
ŕej kšerlusch saŕpěwajmy,
ŕo w Budyŕŕinje kšhadžujo,
a ŕjawnje wuŕnawajmy
wěru lutherŕku
kwoju i radoŕcžu,
kiž naš woŕboža,
nam ŕbožnoŕcž poŕŕicža,
so bohacži žmy w Božy!

Budž cžeŕcž a kšwalba Wjeťŕŕnemu
sa miłoŕcž jeho Božu,
kiž dopomha nam i dobycžu
a połnom' jónu ŕbožu
pschēs kšŕit kwojeŕo
słowa ŕbožneho,
kiž naš wuŕkwjeczzi
a połnje wupnyŕŕi
sa kšraŕnoŕcž jeho raje! —

Tuž kšucže ŕejmy na ŕtraži,
so njeby kšónu rubiť
nam njeŕŕchecžel pschi cžēŕnoŕcži
a wuhladať ŕo ŕhubiť
na džen radoŕcže
w Božim pschichodže,
hdyž kšal kšraŕnoŕcže,
nasch Słóžnik Jeŕuŕ, chze
naŕ i boja wuwjeczž wschēho.

Tu hoŕŕjanah spěwajmy
my hiŕŕe pschego kšwěru,
hdyž na cžeri žmy i žuŕoby
w dom i njebyekemu měru!
Galelujah nam
kšincžecž ŕbožne tam
budže bjes kónza
psched ŕtołom Sžrēdnika,
kiž ŕjednať naš je i Bohom. —

*) Dopomjenka na ŕjēd Ewangelŕŕo-Lutherŕŕŕch njedželu Cantate (2. V.) 1926 w Budyŕŕinje. Podal M. U.

mjenowanu „Němŕku mŕŕu“. — Die deutsche Messe —, na jeho ŕarjadowanje a jeho porjad ewangelŕŕŕch Božich kšužbow.

Hdyž žem tuto mjeno, hdyž žem dozŕla to mjeno mŕŕa, kotrež woŕebje katolŕŕka žyrťeŕ trjeba, — a my ewangelŕžy Sserbjo niž wjele mjenje, hdyž prajimy: kšmŕŕŕi hič, kšmŕŕŕenje atd.

„Mŕŕa“ je to kamžne kšowo, są „maŕa“, kotrež we cžicže druhim ŕmnyŕle trjebamy, mjenužy we wiťowanju,

hdyž rěčimy a pišamy n. pšh. wo „Lipščanskej maŕny“. Wo-
boje, „mšha“ w Božim domje a „maŕa“ na torhošču abo
hewaŕ něhdže, poŭhadža se ŕamŕneho ŕłowa „Messe“, woboje
bē tež něhdy w najwaŕnišim swišku.

Hdyž mjenujy něhdy na zyrkwinskih ŕwjedženjach, na
termušach wjele luda do mēšta pšhiŭhadžesche, šd by „f mšhi“
šhlo, bē wašhnyo — a tuto ŕo zyle ŕamo wot ŕo rosumi —
ŕebi naŭpowacz, šhtož trēbne a nusne domach. A taŕ ŕo saŕo
ŕamo wot ŕo rosumi, so wiŕowarjo a pšheŭpzy a druŕy na to
dŕiwachu a tohorunja na tutych dnjach pšhiŭhadžachu, ŕwo-
je wēzy pšhedawacz. S maŕnych šapoczatkow nastachu wulke
wiŕowanŕe dny, haj tŕdjenje — a tež jim ŕawošta to mjeno
„Messe“, doŕelž tola ludžo duzy „fe mšhi“ ŭpowachu. A taŕ
je to woštało tež potom, hdyž bēchu tute wiŕowanŕe dny ŕame
saŕo, hdyž njeby šyŕla žana „Messe“ abo „mšha“ w mēščzi
wjazy ŕwjedžena; taŕ nimaja na pšh. wulke maŕny w Lipŕku
nētkle nicžo wjazy i mšhu w Božich domach čžinicž. Mjes-
tym so Mēmz sa woboje dženŕa hiščče „Messe“ praji, ros-
dželamy my Sserbjo mšhu a maŕu.

Lutherej šbu i jeho džela a i jeho nadawka, kotryž čžy-
šche dopjelnicž, ŕamo wot ŕo tōn. woŕebity nadawŕ, tež Bože
ŕluzhny w nowym smyŕle ŕarjadowacz; tohodla ŕamēni wōn
„ŕacžansku mšhu“ dotalneje njereformirowanje zyrkwje se
nēmŕkej mšhu“ a napiŕa wo tutej 1526 knižku „die deutsche
Messe.“ Žemu njebē wo wobnowjenje swōnkowneho a tuž
tež niz wo pšhemēnienie mjenow čžinicž, ale wo to, so by
druhi duch, a to tež žadny nowy, ale tōn štary duch ewange-
liona we wšchēm bydlu, a taŕ tež woŕebje w Božich ŕluzbach.
Tohodla wuwōstaji wōn to, šhtož bē sa dotalnu zyrkej to naj-
waŕnišche w „mšhi“, to woprowanje, doŕelž to njemōžesche
wobŕhowacz, ŕo škožujo pšhi nowoŕarjadowanju Božich ŕluz-
bow na ewangelion; saŕo paŕ wšhelake druhe a dobre a stare
ŕthowa wōn, špōŕnawšhi, so to nēšhto i praŕšhesčžianŕkeho
wašhnyja.

Nascha ewangelŕka Boža ŕluzba, ŕaž tež ju dženŕa hiščče
džeržimy, ma w powšhittownym hiščče wšchē te džele, ko-
trež je Luther pšhed 400 lētami i njereformirowaneje zyrkwje
pšhijal a je w reformirowanej wobŕhowaŕ, t. r. w ewangel-
ŕto-lutherskej zyrkwi. Nasche ewangelŕe Bože ŕluzhny, ko-
trnyž jadro a mōz dŕrbi Bože ŕłowo ŕame bycz, ŕu paŕ byle
pšhes tute 400 lēt wulka, žohnowanja poŕna mōz, taŕ wulka,
so je tež romŕŕo-katolŕka zyrkej i niŕ wulka a braŕa. Toho-
dla ŕo lēŕka a woŕebje njedželu Cantate wšhitzy, ŕiž ŕwoje
Bože ŕluzhny lubuja a w niŕ ŕwojemu Bohu ŕluzja, ŕwēru
„ŕemšhi“ ŕhodžo, džaŕa poŕni dopomnja na tutōn woŕebity
ŕtutŕ a dar nascheho reformatora Luthera. To najlēpŕche
wopominanje a tōn jenicžŕi prawy džaŕ paŕ je, so ŕu nētkē tež
„ŕwērni ŕemšherjo“, a to čžim bōle, doŕelž w naschim čžaŕu
bywa tny ŕwērnyŕ ŕemšherjow mjenje a mjenje.“ Tu ma-
my my reformirowacz“, t. r. wobnowjecž ŕamnyŕ ŕo a žyŕy
lud w duchu ewangeliona, so by ewangelion, Boža ŕluzba,
ŕemšhenje byŕo saŕo a bōle ŕrjedžišchčžo žyŕeho žiwjenja je-
notliwego a ŕwōjbow a taŕ luda. To budže nam boŕate žo-
hnowanje.

Spokojene žedjenje.

Pomjesta i čžaŕa Rhrystuŕowego.

Špiŕaka Kristina Ronowa.

(Poŕracžowanie.)

Tam na brjoŕy štejesche wulka ŕyŕla ludži a jena žona ros-
prawjesche jara horliwje wo nēčžim.

„Wo čžim tu powjedasz?“ woprašcha ŕo wōtz Zebedeus,
na ŕraj šupiwšhi.

„Romŕŕi ŕebi, wōtcže,“ wotmolwi sa nju młodny jemu
ŕnaty rybaŕ, „wona powjeda, so je nasch miščtr teho wob-
ŕndnjeneho Gardarenskeho wūŕtrowiŕ! Wēšch, teho, kotryž to
njepšhebnwaŕsche domach, ale w horach, a pšhed kotrymž ŕo
to wšhitzy taŕ bojachu, doŕelž ŕo nicžo njewobŕeŕasche a tež
hiščče i ŕamjenjemi mjetaŕsche.“

„Powjedaj nam to hiščče ras, ŕaŕ je to byŕo!“ rjeŕny
Zebedeus i žonje.

A Jonatanowej wulkej radoščzi rosprawjesche žona
ŕnowa, ŕaŕ bē tutōn džiwi čžlowjeŕ Žesufkej napschecžimo bē-
žaŕ, mējo w kōždej ruzy ŕamjen. Wšhitzy, kotŕiž to widžachu,
ŕaŕšhiŕnyŕu a šupichu na boŕ. Taŕ štejesčtaj ŕebi tam tōn
Rnjes a tōn wobŕndnjeny napschecžimo. Rōždy čžaŕasche, šhto
to dale budže.

Muž bē taŕ hroŕny wohladacz. Žeho naŕe čželo bē poŕne
mōdrinow a ranow, jeho džiwyje mjeswoczžo bē ŕarōščene,
rosdrapane, wloŕny bēchu rosžychnowane, žyŕy čžlowjeŕ ŕama
lēpjenja ŕrwē a błōta! A jeho džiwyjej woczzi šhladaŕštej ŕo
do čžicheho, luboŕneho wobŕicža Rnjesoweho.

W tym wōkomitku, jaŕo ŕo jeju wōczžy ŕetkaŕštej, pohib-
ny tōn Rnjes ŕwojej hubje. Niŕtōn njewuŕŕnyŕa jeho ŕło-
wa, djaboŕ jenož je wuŕŕnyŕa a torhaŕsche wbohuyŕka žaŕoŕ-
nje. „Žesu, ty Ssyno Boha najwŕnyŕšcheho, ja proŕchu tebe,
njecžwiluj mje!“ ŕawoŕa wbohwi muž a padže i Žesufowymaj
nohomaj. Na jeho praŕšhenje: „Rello waŕ je?“ wotmolwi
wōn „Region!“ A djabolojo proŕchachu pšhes ert muža, kotryž
ŕo w ŕwojich bōloščach i Žesufowymaj nohomaj wijeŕsche, so
by jim njeŕasaŕ, ŕajecž do hłubiny ale so bychu ŕmēli wūŕtu-
picž do ŕtadla ŕwini, kotrež ŕo tam njedaloko paŕesche. Wōn
jim to tež dowoli a w ŕamŕnym wōkomitku čžerjesche tuto
ŕtadlo i horny dele a tepi ŕo w morju.“

„A tōn muž! Šhto je byŕo i nim?“ woprašcha ŕo Žo-
natan.

„Tōn, mōj ŕyno, woŕta ŕhwilu jaŕo morwy; potom po-
hladny horje; ŕtrowy rosum bē ŕo jemu wrōczil; wōn hlada-
sche na teho Rnjesa a hladaŕsche na ŕo, a jaŕo widžesche, so je
nahi, hanibowaŕsche ŕo a ŕary ŕwoje wobŕicžo do proŕcha ŕemje.
Žesuf pohladny na naŕ, a hnydom čžnyŕsche kōždy čžinicž, šhtož
by mohŕ. Mužojjo pšhiŕnyŕu jeho i pŕachčžom a dowjedžechu
jeho i wodže. Žohanna Čhuŕowa da wonjaze mydlo a dru-
he, šhtož je trjeba. Marja i Magdala poda ŕchaty i teho,
šhtož sa teho Rnjesa a jeho wucžowniŕow noŕšesche. Rōždy
i mužow pšhinjeŕe, šhtož mōžesche.

Jaŕo po maŕej ŕhwili pšhiwjedžechu muža wotŕŕihaneho,
wobaleneho, wumnyteho a ŕwobŕefaneho, njeby jeho niŕtō
wjazy ŕesnaŕ. A potom haŕle, jaŕo tōn Rnjes i nim powjeda-
sche a wōn ŕo ŕmēdžesche i jeho nohomaj ŕydnycž a poŕŕu-
chacz!

Aŕh, to je byŕla pola naŕ radošč, kotruž njemōžesch wo-
piŕacz!

Me čži njeŕbožowni Gadarenszy! Woni ŕu pšhiŕšli se
mēšta a ŕu, wohladawšhi a wuŕŕnyŕhawšhi, šhtož bē ŕo ŕtalo,
Žesufa proŕyli, so by woteŕchoŕ i jich ŕrajiny. A wōn je hny-
dom woteŕchoŕ.“

„Woteŕchoŕ?!“ ŕaŕšhiŕny Jonatan. „Wōn njeje tu?“

„Nē, wōn njeje tu, mōj ŕyno! Že ŕo wrōczžo pšhemjesŕ
do Kapernauma!“

Tuta powjesć pšchimašce Jonatanej sa wutrobu. Sa-
pocza horzo płacacz a njedašce ło i niczim trošchtowacz. Po-
darmo pšchirěcžowachu jemu pšchitomne žony.

„Hdy bych tam doczakał a njepšchischoł łem, bych jeho
wohladał, kłyschał! Tak jeho knadź nětk nihdy njewohla-
dam!“

Posdže w nozy wužny, ło mucžny napłakałwshi.

Rano wotuczi i bološtnym dopomnjenjom na to, šhtož
bě ło stało, a tak daloko nětk hišće je wot wottnjnjeneho
kónza kwojeho žedženja. Srudny podžatowa ło rybažny ja
pšchenozowanie, kotrež bě jemu posćizila, a džěšce k brjohej,
hladać sa kóđu wótza Zebedeja. Tola teje tu nihdže, nihdže
njebė!

Zako tak sruđenny tam a łem kłodžesce, wuhlada w da-
lošćizy kóđu ło bližicę, ta pšchijědže hacž k brjohej. Wón šhra-
ba ło a doběža zyle wujachlenn k njej. Po dołhim naprašcho-
wanju šhoni, so sa dwaj dnjej dojědže do blisćosće Bethsaidy.

Dwaj dnjej! Ow, to bě dołhi czaž! Rak jón pšheczi-
nicž! Ženož so by jeho kóđu na druhi bok dowjesła, potom by
wot tam pšchi brjošy dale schoł do Kapernauma. Wón po-
šćizy rybačam kwoju pomoc, a hacž runje ło to jemu šdašce,
so njebudže tak dołho wutracz móž, pšchětra tola dnjej a nozy.
Bu škónćiznje nježenny wot wodow teho jěsora, kotryž bě Jo-
hanna Chusowa požohnowaný mjenowala.

To přenje, šhtož kłyschachu, k brjohej dojěwshi, bě to, so
bě Jěsuš Nazareński wot Bethsaidy wuščoł na pušte město
a so se wšchitkich štron kłys ludu tam sa nim cžahnu. Tu
płakašce Jonatan šako, tón ras pak i radošću. Wjedžesce,
so je blisćo wottnjnjeneho kónza a so ło jeho žedženje škónćiznje
dopjelni.

(Pošracžowanie jěžěhuje.)

Zyrkej a štat.

Šhto i zyrkwinym dawkom sa nowe dawkowe lěto budže,
njehodži ło hišće i wěšćosću prajicę. To najnušnišce we
tušhwilu je, so wšchitžny, kiž to hišće njejkę cžinili, zyrkwi-
ny dawł sa štare lěto doplacza. Wone njeje prawje a nam
to njepšchisťeji, runje i zyrkwinym dawkom ło najdlěje kom-
džicę. A na jeho měru škoržicę, morłotajo pšhecziwo wožadže
a zyrkwi, je njeprawo; šakoń to wšchitko rjaduje a šakoń ło
cžinili šastupjerjo šejma, kotrychž šće šebi wolili, a niz wo-
žada ani zyrkej. Šhtož ma wužkoń dołhodny dawł, temu tu-
tón dawł a jeho dołhodny pšchiměrja po šakonju wužkoń zyrkwi-
ny dawł. Hdyž hžecę tu pšhecziwo někomu wuštupowacz,
wuštupujcę pšhecziwo tomu, so šmė ło zyrkwinny dawł jenož
po dołhodnym dawku mēricę a woblicęcę.

Wšchelle i blisća a i daloka.

S Hrodžisćizy. Hdyž je njedžela Cantate wažny džen sa
Budnyšhin a zylu Šakšu, je njedžela Rogate wožebity džen
sa našu Hrodžisćizy wožadnu a sa zylu lužisťu wokolinu.
Towařstwo šnutšćowneho mižionstwa kwojczy kwoj hłowny
kwojedžen pola naž. Dopolndnja we 8 hodž. je šerbisťa kwoje-
dženšća Boža kłuzba, na kotrež farat Domašćka-Budešće-
cžanski předuje. Sa němšću kwojedženšću Božu kłuzbu, kotraž
je popođnju w 3 hodž., je krajny biskop dr. Šhmels předo-
wanje na ło wšak. Tuž wocžakuje Hrodžisćizy, so jich wjele
kēmšcherjow i daloka a i blisća pšchikhwata, so by i našej
wožadnu kwojczy to tón wožebity džen a to dopođnja tak

popođnju. Džělo šnutšćowneho mižionstwa je wožebje we
našćim cžahu wužny nušne; je tola w ludu a pola jenotliwych
telko šnutšćowneje a šwonšćowneje nušny, kotryž wotštronjecę
je šebi šnutšćowne mižionstwo sa kwojaty nadawł šćinilo.
Tuto džělo bóle šnate šćinicz mjes ludom, to je wotpohlad
tajkich kwojedženjow; i dołhom hžejja wone i tym, šhtož posći-
cęja lubošć k nutšćownemu mižionšću we wutrobach a wo-
žadach šbudžowacz a jich wšchitkich šwołacz, šobudžěłacz i wu-
trobu a i ruku sa tny, kotryž w našćim ludu pomozny najbóle
potřebaju w šnutšćownych a šwonšćownych nušach a bėdach.

Do Budnyšhina ło ło na ewangelišći šjěšd šamolwili hošćo
se wšchěch kónćizn Šakšćej, i Lipšćizy runje tak tak se
Zwikawšćich a Žitawšćich a tohorunja šwonka Šakšćej. Tuž
tež wěšće njebudžejja hžycz Lužiczenjo pobrachowacz. Sa
Bože kłuzby njed je tu wožebje wuščěnjene, so budže ło,
je-li wobdžěłnikow telko, so w Šětrowskej zyrkwi ruma došć
njeje, w Marijnej Marcžinej zyrkwi druha kwojedženšća Bo-
ža kłuzba džeržecę.

— W Budnyšhinje ło sa město šažozili nowe towařstwo
sa šnutšćowne mižionstwo. Wšchědžnja je k. šarat Šaebler,
kotryž je šastojisťstwo přenjejo šararja abo primaria škozi-
wshi na wumjeně šchoł.

S Barta. S krotka hžemny tu dženzka šnajmjenšća šapi-
šacz, so je ło našć jara cžěšćenny knjes šarat Mateš šandže-
nu njedželu Jubilate i našćej wožadnu rožžohnowal, jej Bo-
žemje prajit po 35lětnym kwožnym a žohnowanym škutkowa-
nju. Tuž bě našć lubny Boži dom tež pošny nutryny a dža-
šćownych kēmšcherjow, kotryž ło na woběmaj Božimaj kłuzbo-
maj wot kwojeho dušchepašćyrja džěłachu. Knjes šarat ša-
koži ło se kwojim wutrobujimaznym předomanzjom na Luk. 24,
50. Wožadna pšchisćewa jemu kwoje Božemje i kłěrluščemi,
kotrež i wutrobny kłincžachu a wutrobny hnujachu. Po Boži-
maj kłuzbomaj rožžohnowa ło w drašćkomorje wožadne ša-
šćupjeršćstwo a šollaturšćstwo, tuto pšches knjeni prinzežu i Lippe,
wot wotkhadžazeho k. šararja a jeho knjenje mandžěšćej se
kłowami a darami nutreho džaka, kotrež wožebje wupraji-
šćtaj knjeni prinzeža a k. šantor Böhmer. Knjes šarat Ma-
teš ło pšchitomnym a wožadže džakowalšce, jim tak pošled-
nje Božemje prajo, tak tež na šaršćim dworje potom hišće
kłorej pošauisťow. S nutrynym džakom kwojeje wutrobny
prajachmy kwojemu jara došćojnemu knješej šararjej a jeho
knjeni mandžěšćej Božemje. Bóh lubny Knjes špožć jima
žohnowaný a jažny wječžor žiwjenja!

S Možaczizy. Džen 23. haprleje kwojczyšćtaj Wenzlež
mandžěšćaj kwoj šćoty kwaž. Wožadny šarat jeju domach
po rēczi požohnowa a pšchepoda jima wopišćmo krajneje
zyrkwe a wot wožadny wěnowanu šćotu bibliju. — Tola hižo
26. haprleje bě šćota mandžěšćka njebožicęka. Zyle cžisťe a
bjes wšchěch bolosćow je tak bórny wudnyšala, hacž runje
kwoj jubilejny džen hišće pošna nadžizjom i mandžěšćim
kwojczyšćej. Špošćojene žadanje po tutym dnju bě drje ji
možny pošnyłjało, kotrež nětk wožlabnychu. Bóh tón Knjes
špožć jej šbožny mēr, mandžěšćemu pak trošćt wěry!

Šistowanie: K. w Š. W. sa Rogate (Bože šćpicę.) —
B. w B. sa Graudi. — B. w Š. sa Šswjatk.

Šamolwity redaktor šarat Wyrzacę w Možaczizach.